

Posudek diplomové práce Petry Honsové

Diplomová práce Petry Honsové „Jiří Hálek – herec Činoherního klubu“ přináší portrét herce Jiřího Hála, který jakoby nepatří k „hereckým hvězdám“ prvního stupně, ale přesto byl touto „hvězdou“ v první a nejvýznamnější etapě Činoherního klubu (1965-1972), neboť díky skvělé ansámblovosti tohoto divadla se tu stával „hvězdou“ každý. P. Honsová si byla od začátku vědomá tohoto specifického pozadí vztahu herce a ansámblu a po úvodní úvaze o vývoji českého herectví a divadla po roce 1945 a krátkém přehledu životních osudů Hála do nástupu v Činoherním klubu nacházela kořeny a jádro jeho herectví v oné počáteční době Činohráku. Tady to mohl Hálek „rozbalit“ naplno v sugestivní a tvůrčí kolektivní spolupráci s ostatními hereckými kolegy a režiséry a vytvářet v tomto divadle tak charakteristický a neopakovatelný styl osobnostního herectví.

V kapitole „Herec v divadle herců“ - až do doby normalizace - je tedy těžiště a základ její diplomové práce. Honsová si tuto část rozvrhla do kapitol podle spolupráce s různými režiséry – s Ladislavem Smočkem, Jiřím Krejčíkem, Jiřím Menzlem, Ewaldem Schormem, Janem Kačerem a Jaroslavem Vostrým. Vystihla tak něco, co bylo pro vývoj herectví v tomto divadle velmi zásadním, tzn. že tvorba inscenací probíhala jako rozhovor nebo dialog ansámblu s režisérem, přičemž rozhovor vždy směřoval k nalezení společného tématu herce, režiséra i dramatika formou rozvíjení velmi konkrétně a věcně stavěných situací. V nich pak vždy nalézal i Hálek „sebe sama“, a to v nejrůznějších podobách stylizovaných i veristických. Myslím, že se to Honsově podařilo vystihnout a její popisy osobitých rolí Hála v různých inscenacích jsou přesné. Přitom jako pracovnice Činohráku tu dokázala využít jak svědectví Hála a dalších, tak materiálů z archivu tohoto divadla, včetně zahraničních recenzí ze zájezdů do ciziny.

V době normalizace byla pojednou diplomantka v úzkých, protože tu došlo k radikální proměně tvůrčí atmosféry nebo kontinuity vyhozením mnoha členů a divadlo tak nádherných hereckých explozí, také Hálkových, se ocitlo v situaci, kdy základem bylo vlastně přežití a soubor proto prožíval implozi, což je situace přímo odporující jakékoliv tvorbě. A aby toho nebylo dost, Honsová z té doby měla minimum materiálů k rekonstrukcím, protože se o Činohráku z různých důvodů prakticky přestalo psát. A tak změnila styl a její podkapitola „Normalizační léta (1972-1989)“ je vlastně jen kronikou toho, co Hálek zahrál. O 90. letech pak diplomantka v závěru píše s porozuměním, neboť o co mohlo jít 60. letému Hálkovi v té době především? Mohly to být už jen snahy o „návraty“ a pak následovaly nutné „odchody“.

Musím říci, že diplomantka pracovala samostatně a před i během prázdnin neustále „zhavila“ emailové spojení se mnou. I to je dokladem toho, že ji téma zaujalo a že její práce není jen studeným výčtem a smontováním faktů, ale i

svědectvím toho, jak herecké osudy Jiřího Hálka doslova spoluprožívala. A to nás, kdo sedávali v hledišti Činoheráku, těší.

Její práci doporučuji k obhajobě.

16.9.2008

Doc.PhDr Jan Hyvnar, CSc